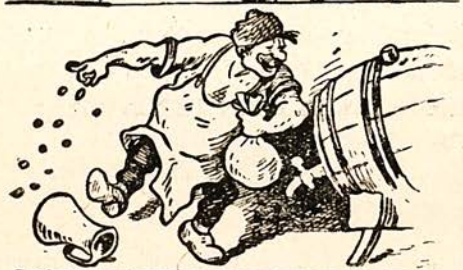

Майсторъ Лука и дяволътъ

Майсторъ Лука хвърли чука и отъ ядъ се вече пука.

— Брей, че пусто гладно време! Где го дяволъ да ме вземе!

Още дума не изрече, ей го вече дяволътъ се тамъ изпрѣчи: — Ти ли ме зовешъ, човѣче? — Азъ, бе братко! Чуй на кратко: Направи ме да успѣя, по-благатко да живѣя!

— Може! Може! Я недей се ти тревожи! — махна дяволътъ съ дѣсница. — На ти тазъ торба жълтици! Но, приятелю мой, вижъ — следъ година тукъ ще мина, и ти трѣбва да платишъ! Не платишъ ли, прощка нѣма — азъ душата ти ще взема!

Бай Лука се не стжписа: взе паритъ и подписа.

Майсторъ Лука, следъ тазъ весела сполука, тури ключа на вратата и въ кръчмата той поръчва цѣла бѣчва. Пие, черпи кой де срѣща и не сѣща се, глупакътъ, че и работа го чака!

Но изтече срокътъ вече, а у бай ми ти Лукана ни стотинка не остана. Пъкъ нещѣшъ ли, ей изпрѣчи се и дяволътъ, па рече: — Стой, ковачо мой! Паритъ ми брой!